

ernstige. Hierdoor was de gemiddelde behandelingsduur lang, namelijk 33 volle behandelingsdagen per patiënt.

GEDENKSTEEN OP DOKTERS WONING. — De *Dordtenaar* (20 Oct.) meldt dat aan het huis van collega F. H. VAN DER BIJL (Molendijk 2, 's-Gravendeel) een door de beeldhouwster SONJA MEYER gemaakt reliëf is aangebracht, ter herinnering aan de hulp en gastvrijheid die men in de dagen van de watersnood aldaar heeft ondervonden. Een figuur stelt voor een jonge vrouw, symbool van de zegepraal; zij ontplooit een band, waarop gebeiteld staan de woorden: „Dit huis was een toevlucht in dagen van benauwdheid”.

BEZORGDHEID VOOR ARTSENOPLEIDING TE ROTTERDAM. — Naar *Het Vrije Volk* (18 Oct.) bericht, hebben vele leden van de Rotterdamse gemeenteraad in hun centraal rapport op de ontwerp-begroting over 1955 de vraag gesteld of B. en W. willen nagaan of in navolging van of in samenwerking met Amsterdam de „post graduate” opleiding van de huisartsen kan worden verbeterd. Voorts hebben zij geïnformeerd hoe bij wijze van proef in nieuw te bouwen wijken medische centra kunnen worden gesticht.

FORUM VOOR SUIKERZIEKEN. — Het *Algemeen Handelsblad* (22 Oct.) doet verslag van een door de afdeling Amsterdam van de Nederlandse Vereniging van Suikerzieken in de aula van het Instituut voor de Tropen te Amsterdam gehouden „diabetes-forum”. Het forum bestond uit prof. dr. S. VAN CREVELD, dr. J. GROEN, dr. J. J. C. P. A. ROOVERS en stond onder voorzitterschap van de heer N. BLOEMENDAAL, voorzitter van de N.V.S. te 's-Gravenhage. Het gehoor telde ongeveer 650 suikerzieken, die vragen stelden, waarop door het forum werd geantwoord.

WETSONTWERP TANDHEELKUNDIGE INRICHTINGEN. — De *Ziekenfondsgids* (Juli/Aug. 1954) geeft een beschrijving van het wetsontwerp dat bij de Tweede Kamer is ingediend tot bestrijding van ongewenste praktijken bij zogenaamde tandheelkundige inrichtingen.

Tandartsen en artsen moeten schriftelijk aan de geneeskundig inspecteur van de volksgezondheid mededeling doen dat zij praktijk in een tandheelkundige inrichting gaan uitoefenen. De inspecteur geeft hiervan een bewijs van ontvangst, zonder hetwelk het tandartsen en artsen verboden is praktijk in een tandheelkundige inrichting uit te oefenen.

Het is aan tandartsen en artsen verboden, praktijk uit te oefenen in een tandheelkundige inrichting, waarvoor direct of indirect, binnenslands of buitenslands, reclame wordt gemaakt, dan wel acquisitiemethoden worden toegepast, een en ander door uitstallingen, prospectussen, circulaire, strooibiljetten, brochures, advertenties, radio of bioscoop, huisbezoek, belofte van voordelen, kosteloos vervoer van patiënten, diensten van acquisitiekantoren, klantenjagers of reizigers, dan wel op enige soortgelijke wijze.

Het is aan tandartsen en artsen die praktijk uitoefenen in een tandheelkundige inrichting, verboden voor het verrichten van tandtechnische werkzaamheden gebruik te maken van de diensten van niet wettelijk tot de uitoefening der tandheelkunst bevoegde personen, zonder in het bezit te zijn van de bevestiging van de inspecteur, dat van de diensten van deze personen zal worden gebruik gemaakt.

Tandartsen en artsen mogen geen praktijk uitoefenen in een lokaal van een tandheelkundige inrichting, indien in dit lokaal meer patiënten aanwezig zijn dan personen die wettelijk bevoegd zijn tot uitoefening der tandheelkunst. (Hierna worden vermeld de eventuele straffen bij overtreding, alsmede wordt een memorie van toelichting gegeven).

CRITERIA VOOR KROT-OPRUIMING. — Op 11 Februari 1954 werd geïnstalleerd de „Studiecommissie Grondslagen Woningwaardering”, ingesteld door het Nederlands Congres voor Openbare Gezondheidsregeling tezamen met het Nederlands Instituut voor Volkshuisvesting en Stedebouw. Een interim-rapport van de commissie is afgedrukt in het *Tijdschrift voor Volkshuisvesting en Stedebouw* (Sept. 1954, bl. 143). (De commissie wil de term „krot” vervangen door „woning ongeschikt voor bewoning”). De commissie stelt vast dat de groep woningen, ongeschikt voor bewoning, bij het opstellen van waarderingscriteria niet los van de totale woningvoorraad (mag) worden gezien. In het rapport zijn een groot aantal „basisgebreken” geformuleerd, dat zijn gebreken „die een fundamentele belemmering vormen voor het leven van individu en gezin. De aanwezigheid van één basisgebrek is voldoende om een woning als ongeschikt voor bewoning te kwalificeren”. „De mate, waarin basisgebreken in combinatie voorkomen, is mede bepalend voor de volgorde, waarin tot buiten gebruikstelling van deze woningen zal worden overgegaan”. Er zijn basisgebreken op verschillend gebied (bouw, ligging